

Carnaval

Mijn hele leven heb ik carnaval gevierd totdat ik mijn eerste oogoperatie op 42-jarige leeftijd moest ondergaan. Daarna nooit meer.

Mijn vader richtte, samen met dorpsgenoten, de carnavalsvereniging op. Ik kroop over de vloer, als baby, op het moment dat hij achter de naaimachine de capes en steeks vervaardigde. Ook werd er een kindercarnaval georganiseerd. Aan ons huis zat de kantine van de bierbrouwerij vast. Achter dat gebouw stond een groot fietsenhok. Vlak voor vastenavond werd dat hok omgebouwd tot feesttent. Een mobiele bar maakte het geheel compleet. Die bar was er vooral voor ouders die hun kinderen vergezelden.

Ik kreeg dat feestje met de paplepel toegediend. Ik bleek al gauw een rasvierder.

Later, toen ik groot was en geen begeleiding meer duldde, ging ik met mijn broer op stap. Al bij het eerste carnavalsgedruis gaven wij acte de présence. Van de eerste minuut tot aan sluitingstijd waren wij aanwezig. 's Morgens vroeg stonden we alweer in onze stamkroeg, want daar werd om 10 uur gratis koffie met gebak geserveerd. Wij maakten het allemaal mee.

Ik heb zelfs op die manier mijn vrouw beter leren kennen. We gingen al jaren met elkaar om, maar op een zondagavond met carnaval sloeg de vonk over.

Met weemoed denk ik nogal eens terug aan die vervlogen tijden.